

Victorino Pérez Prieto

Nostalxia de Deus en Blanco Amor

Xa postos a ter unha cita desde esta páxina co benquerido aínda que ignoto lector, cita que lle chega incuestionablemente en galego, paréceme pouco procedente non acudir a esta convocatoria aínda perto da Semana das Letras Galegas. Ben é certo que un considera, desde hai tempo, que o que foi un "día" e agora é unha "semana", para a lingua maioritaria dun pobo, é algo requeno, pequeno de máis, e manifesta a falla de normalización da nosa lingua, sobre todo no eido da escritura. De tódos os xeitos, como isto é unha realidade, considero que non está de máis o evento anual para dar a coñecer os tesouros que foi dando á luz a lingua galega.

Tamén semella obrigada a referencia ó persoeiro que cada ano somos convidados a lembrar e celebrar. Eu non son particularmente coñecedor da vida e a obra de Eduardo Blanco Amor e sería unha ousadía da miña parte pretender falar maxisterialmente del, polo que debo facelo por procurador. Ultimamente foron aparecendo algúns bos estudos sobre este persoeiro. Pero non me vou referir a eles senón a un estudio de Engracia Vidal, aparecido na revista "Encrucillada" no seu último número. Deste arti-

go collo unha conversa de Blanco Amor, de onde saíron as palabras da cabeceira do meu artigo.

A conversa foi entre o noso escritor e Francisco Carballo, cura, historiador e tamén escritor. A devandita conversa foi o mesmo día da morte de Blanco Amor.

Estaban ambos nun café de Vigo, en grupos distintos; ó saír, Blanco Amor achegouse a Carballo e díxolle: "Ben, curiña, voute necesitar, temos que falar, por que teño nostalxia de Deus". Engracia Vidal concluíu a anécdota dicindo con moito tino: "Aquela mesma noite, seguro que Deus colmou a súa nostalxia".

Certamente, en Blanco Amor é máis expresa a súa crítica relixiosa que a súa fe, polo menos expresa; por iso, o acertado de falar dunha "nostalxia de Deus". Nostalxia intuída nos seus poemas e con algunha manifestación máis expresa na súa prosa. Así, na novela "Los miedos" (p.40): "El rosario reunía al atardecer a todos...incluso Marcial, que por haber estado en las Américas decían que no creía en Dios (quisiera yo saber cómo se las arreglaba)". O paréntese do autor non ten desperdicio.

A crítica relixiosa ofrécenos numerosos puntos interesantes de reflexión, tan

só citar un texto de "La catedral y el niño", no que caracteriza moi negativamente a un cura: "Duro, orgulloso, dogmático e implacablemente obstinado. Parecía andar siempre como un gendarme de Dios, al acecho del pecado, desprovisto de las reservas piadosas para el perdón" (p. 165-66). ¡Outro que tiña a Deus "baixo arresto domiciliario", como diría Alvilares! De calquera xeito, esta pretensión de posuír a Deus, de pretender ser palabra definitiva e exclusiva de Deus, foi e segue a ser moeda demasiado corrente entre os curas e na mesma Igrexa, que semella "saber demasiado" de Deus", como dixo alguén.

Sen dúbida que esta intransixencia, no terreo dogmático (as afirmacións da fe) e moral (sobre todo no referente á moral sexual, estreita e uniforme), sumada a tantos convencionalismos sociais da Igrexa, demasiado vinculada ás ideas conservadoras das clases no poder, tiveron que ser un factor importante, se non determinante, na dificultade de Blanco Amor para ser cristián confeso. ¿A súa nostalxia de Deus, atoparía hoxe máis espazos de encontro con El?